

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Του MICHEL MORPHY,
του συγγραφέως της «MINION»

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στη Σκωτία, στο φέουδο του Γκλήντιργκ, κατά την εποχή των πολέμων μεταξύ Σκωτίας και Άγγλιας. Απόλυτος άρχων στο φέουδο αυτό είναι ο δούξ του Μελρόζ, του οποίου η κόρη, η άγγελική και πεντάμορφη Μαρία, παντρεύεται, μετά το θάνατό του, τον πολυαγαπημένο της Ιππότη ντ' Αθενέλ, τον νεαρό κι άραιο Βάλτερ, μολοντί την ήθελε για σύζυγό του ο πανίσχυρος Άγγλος δούξ του Σόμερσετ. Ο Σόμερσετ, μανιασμένος για την προσβολή αυτή, όρκίζεται να εκδικηθή και χρησιμοποιεί ως κατάσκοπο κοντά στο νεαρό αντρόγυνο τον καταχθονιο επίστατη τους Μπόλτον, ο οποίος είναι τυφλό όργανό του. Ωστόσο οι δύο σύζυγοι περνούν τα πρώτα χρόνια του γάμου τους τρισευτυχισμένοι και την εύτυχια τους συμπληρώνει η γέννησις ενός παιδιού, του μικρού Ιουλιανού. Μά ο πόλεμος ξεσπάει πάλι μεταξύ Άγγλιας και Σκωτίας και στην Ιστορική μάχη του Πίνκευ ο Βάλτερ ντ' Αθενέλ εξαφανίζεται. Όλοι τον περιούν για σκοτωμένο και η γλυκειά σύζυγός του Μαρία νύνεται στα μαύρα. Δέκα μήνες μετά το θάνατό του, μιά νύχτα που ο Μπόλτον αναγγέλλει την εμφάνισι Άγγλων επιδρομέων στα περίχωρα του πύργου και στέλνει όλη τη φρουρά για να τους καταδιώξη, ο μικρός Ιουλιανός ντ' Αθενέλ ανεβαίνει περίτρομος απ' τα ύψογεια του πύργου και λέει στην μητέρα του ότι είδε εκεί έναν άνθρωπο που έμοιαζε με τον πατέρα του. Όλοι πιστεύουν πως έπεσε θύμα παραισθήσεως, μά εξαφνα βλέπουν το παράθυρο του συζυγικού δωματίου όπου έμεναν άλλοτε ο Βάλτερ κ' η Μαρία φωτισμένο. Η Μαρία παίρνει το παιδί της και τρέχει εκεί. Κι' αντικρύζει τότε μπροστά της το Βάλτερ ζωντανό, μά τρομερό και γεμάτο μίσος έναντιόν της, έπειδή, όπως την κατηγορεί, έπρόδωσε τη συζυγική τιμή, απατώντας τον με τον δοσκα του Σόμερσετ. Και, προς απόδειξιν των Ισχυρισμών του, της παρουσιάζει ένα νήπιο, καρπό — όπως λέει — των σχέσεών της με τον Άγγλο δοσκα. Έτοιμάζεται μάλιστα να την σκοτώση όταν εξαφνα αντιλαμβάνονται πως βρίσκονται περικυκλωμένοι από τους Άγγλους. Ο Βάλτερ ντ' Αθενέλ θέλει να πουληση ακριβά τη ζωή του, μά θυμάται πως η βασίλισσα της Γαλλίας και της Σκωτίας, Μαρία-Στουάρτ, του έχει αναταξί, κι' αποφασίζει να καταφύγη στα ύψογεια του άρχοντικού. Μά εκεί βρίσκεται περικυκλωμένος από τους Άγγλους, οι οποίοι τον συλλαμβάνουν. Πριν όμως τον πάρουν μαζί τους, καταριέται τη γυναίκα του, η οποία σωριάζεται κάτω λιπόθυμη. Σάν να μην της φτάνη ή συμφορά αυτή, ο Μπόλτον κλέβει τον γιο της και τον παραδίδει στους πειρατάς. Συγχρόνως ένα άλλο θύμα του Μπόλτον, μιά μυστηριώδης νέα γυναίκα, η Μυλαίδη, της οποίας έχει αρπάξει το νεογέννητο κοριτσάκι και θέλει να την δηλητηριάση την ίδια. Ξεφεύγει από τα νύχια του και καταφεύγει σ' έναν έρημο πύργο.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έκει μέσα η Μυλαίδη κλείστηκε και, αποκαμωμένη πειά, εξαντλημένη έντελώς, σωριάστηκε μισολιποθυμισμένη σε μιά πολυθρόνα.

Χωρίς να το ξέρη κ' η ίδια, βρισκόταν μέσα στον παληό πύργο των Αθενέλ... Η μοίρα της την είχε ώδηγήσει εκεί, κοντά στην άλλη μητέρα, στη μητέρα του μικρού Ιουλιανού, που είχε το όνομα της Πανηγίας...

XI

Η Δ' Ο ΜΗΤΕΡΕΣ

Λονδίνο!... Η πρατεύουσα της Άγγλιας, όπου επικρατεί η προμοκρατία κ' η υποκρισία από τότε που η «άγνη» βασίλισσα Έλισάβετ βρίσκεται, στο θρόνο της Άγγλιας... Η μεγαλόπολις, η θαμμένη στο αίμα από τις καθημερινές τραγωδίες που προκαλεί η τυραννία της γυναίκας αυτής, την οποία ώνύμασαν Βασίλισσα-Παρθένο και στην οποία θά ταίριαζε καλύτερα η όνομασία Έλισάβετ ή Σκληρή, Έλισάβετ ή Αίμοχαρής!

Βρισκόμαστε στο Λονδίνο την ώρα που η νύχτα άρχιζε να απλώνεται πάνω από τους στενούς και δαιδαλώδεις δρόμους του... Ο Τάμεσις κυλάει τα μαύρα του νερά πλάι στα θεμέλια του περίφημου πύργου του, του πύργου των μελλοθανά-

των, απ' όπου άντηχούν κάθε τόσο πνιγμένοι στεναγμοί.

Μέσα σ' ένα από τα κελλιά του καταραμένου αυτού πύργου, ένας άντρας υποφέρει κι' όνειροπολεί. Το κελλί αυτό είναι στενό... οι τοίχοι του ύγροι κ' η πόρτα του σιδερόφραχτη...

Ο φυλακισμένος, με το κεφάλι του άκουμπισμένο στο χέρι του, άκούει τον θλιβερό τόνο που ανεβαίνει από τα βάθη της ίδιας του της καρδιάς. Μιά έκφρασι άπεραντης πικρίας κι' άπελπισίας απλώνεται στο ωραίο κι' άρρενωπό πρόσωπό του.

Είνε ο Ιπποτης ντ' Αθενέλ... Είνε ο γενναίος κι' εύγενικός Βάλτερ που περίμενε τη στιγμή — τη στιγμή αυτή που τόσο την λαχταράει πειά! — που θα πάψη να ζη, για να πάψη να υποφέρει! «Σε τρεις μέρες θα γινη ή έκτέλεσις σας!» του είχε πη άπότομα ο αξιωματικός που τον παρέδωσε στα χέρια των δεσμοφυλακών. Δυό νύχτες έχουν περασει κιόλας που βρίσκεται σ' αυτή την πένθιμη φυλακή... Μένει μιά ακόμα... Έπειτ' από λίγες ώρες θα τελειώσουν αυτά τα βασανιστήρια που του συντρίβουν την ψυχή!

— Αύριο! ψιθυρίζει. Αύριο ο θάνατος θα με άπολυτρώση!

Ναί... ο θάνατος έχει γινει πειά ή μεγαλύτερη έλπιδα του Ιππότου ντ' Αθενέλ... Γιατί όλα είναι πεθαμένα μέσα του από τότε που έδιωξε από την καρδιά του, από τότε που δεν μπορεί πειά ν' αγαπά εκείνην ή όποια ήταν ή ζωή του, ή εύτυχια του, ο λογος της ύπάρξεώς του... την φτωχή Μαρία.

Ο μαρτυρικός σύζυγος, που έπεσε θύμα της πιό καταχθόνιας μηχανορραφίας, πιστεύει στη μηχανορραφία αυτή... Είνε βέβαιος πως ή Μαρία του στάθηκε άπιστη... Και γι' αυτό ή ζωή δεν είναι πειά γι' αυτόν τίποτε... Μι' άπεραντη κούρασι τον κρατάει σκυφτό, σαν νάχη άνοιξει κιόλας ο τάφος μπροστά του... Και μόνο όταν περνάη απ' την φαντασία του ή εικόνα εκείνου που του τά πήρε όλα: τιμή, εύτυχία, έλευθερία — του δουκός του Σόμερσετ — τότε μόνο τινάζεται απ' την βύθισι του.

Ένα κύμα μανίας, τρομερης άγανακτησεως τον κάνει να πετάγεται ορβιος και να τρέμη σύγκορμος... Μά ή άδυναμία του τον συντρίβει πάλι... Ξαναπέφτει στον πάγκο του και λόγια πικρά ξεφεύγουν απ' τα χείλη του:

— Ναί, φτωχό μου κεφάλι, θα σε δώσω στον δήμιο, ψιθυρίζει. Καλόδεχτος, ως εινε ο θάνατος! Πάρε, δήμιο, πάρε αυτή την άθλια ζωή... Θα σκοτώσης ένα σώμα που δεν έχει πειά ψυχή...

Και ο Βάλτερ ντ' Αθενέλ, με τα μάτια καρφωμένα σε μιά εικόνα που κυματίζει στα βάθη των σκοταδιών του κελλιού του, ξαναθυθίζεται σε μιά άγρια σιωπή και έτοιμάζεται να πεθάνη καταρώμενος την άγια σύζυγό του, την όποια τόσο λάτρευσε!

.....

Ένω ο ωραίος Ιππότης καταριέται την τρυφερή κι' άθώα Μαρία, εκείνη ψάχνει να βρη με όλη την δύναμι της θελήσεως της και της αγάπης της τα μέσα για να τον σώση!

Νά τον σώση! Νά τον άποσπάση από τον θάνατο! Νά του άποδείξη ότι δεν είναι ένοχος, ότι δεν στάθηκε ποτε άναξία του... Νά τον ξαναβρη κι' έπειτα, μαζί, να ψάξουν στη Σκωτία, στην Άγγλία, τον κόσμο όλόκληρο για να ξαναβρουν τον Ιουλιανό τους!... Τί όνειρο άφοσιώσεως και τί ύπεροχο καθήκον για την άπαρηγόρητη μητέρα και σύζυγο!

Την έπομένη της έσπερας που η Λευκή Κυρία της παρουσιάστηκε, ή πυργοδέσποινα ντ' Αθενέλ περίμενε με μιά νευρική άνυπομονησία να βραδυάση. Πνεύμα φωτισμένο, ψυχή δυνατή, ή Μαρία δεν πίστευε στις δεισιδαιμονίες των συμπαιτριωτών της, μά ήθελε να μάθη ποιά ήταν αυτή ή άγνωστη που της είχε μιλήσει με φωνή τόσο γλυκειά, που της είχε πη να έλπιζη σ' αυτήν, για την όποια κάθε σκέψις ήταν άπελπισία...

Πώς και γιατί βρισκόταν στον πύργο του Αθενέλ, ο όποιος είχε μείνει έρημος ως την ήμέρα που ή πυργοδέσποινα θέλησε να τον κατοικήση για να φύγη από το άρχοντικό

των Μελρὸζ, τὸ γεμᾶτο τόσες σκληρές ἀναμνήσεις γι' αὐτήν!

Ἡ Μαρία περίμενε ν' ἀπλωθῆ ἡ νύχτα... Κατέθηκε τότε ἀπ' τὸν πύργο καὶ τράβηξε πρὸς τὴν ἐρειπωμένη σκάλα, πού, τὸ προηγούμενο βράδυ, τῆς εἶχε παρουσιαστῆ ἡ λευκὴ ὄπτασια.

Κοντὰ στὸν μικρὸ καταρράχτη στάθηκε.

— ὦ γλυκεῖα παρηγορήτρα πού παρουσιάστηκες σὲ μένα, ψιθύρισε ἀναστενάζοντας, ξαναγύρισε!... Ἡ πληγωμένη θανάσιμα καρδιά μου νοιώθει τόσο τὴν ἀνάγκη νὰ μισοῖδῃ ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα μιᾶς καινούργιας ζωῆς!...

Σὰν νᾶχε ἀκούσει αὐτὸ τὸ κάλεσμα καὶ ν' ἀπαντοῦσε σ' αὐτὸ, ἡ Λευκὴ Κυρία ξαναπαρουσιάστηκε στὸ μαρμαρένιο δῶμα. Παρ' ὅλη τὴν ἐπιβολὴ πού ἐξασκοῦσε στὸν ἑαυτὸ τῆς, ἡ Μαρία ἀνατριχίασε... Αὐτὴ ἡ ἀλλόκοτη ἐμφάνισις τὴν ἔκανε νὰ τὰ χάνη, τὴν κατέπλησσε, κι' ἔνοιωθε τὸν τρόμο νὰ τὴν πλημμυρίζη.

Μὰ γενναία, καθὼς ἦταν, δὲν ἄργησε νὰ κατανικήσῃ αὐτὴ τὴν ἀδυναμία.

Τολμηρὰ, ἀνέθηκε τὴν μαρμαρένια σκάλα καὶ τράβηξε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ φάντασμα... Ὅσο ὅμως ἐκείνη προχωροῦσε, τόσο ἡ Λευκὴ Κυρία τραβιόταν πίσω... Ξαναγύρισε μέσα στὸν πύργο καὶ φάνηκε σὰν νὰ διαλύθηκε μέσα στὰ σκοτάδια...

Μὲ καρδιά πού χτυποῦσε δυνατὰ, μὰ γενναία καὶ θαρραλέα, ἡ θαρραλέα, ἡ Μαρία ὠρμησε ἀπὸ σάλλα σὲ σάλλα, πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν ὄπτασια πού γλυστροῦσε ἔτσι μπροστά τῆς...

Ὅταν ἡ Μαρία ἔφτασε στὴν τελευταία κάμαρη, στάθηκε... Ὁ τρόμος τῆς διαλύθηκε ἐντελῶς καὶ τὸν διαδέχθηκε μι' ἀπέραντη συμπόνοια... Μιὰ νέα γυναίκα ἀξιολάτρευτης ὠμορφιάς, ντυμένη στὰ λευκά, εἶχε πέσει μπροστά τῆς γονατιστῆ καὶ τὴν ἰκέτευε:

— ὦ εὐγενική δέσποινα, λυπηθῆτε μιὰ δυστυχισμένη πού ζήτησε ἄσυλο σ' αὐτὸ τὸν πύργο... Σᾶς ἐξορκίζω σὲ ὅ,τι ἀγαπᾶτε, μὴ μὲ προδώσετε!

— Φτωχὴ γυναίκα! ψιθύρισε ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ, μὴ φοβᾶστε τίποτε ἀπὸ μένα... Εἶμαι ἡ πυργοδέσποινα ντ' Ἀβενέλ... μιὰ δυστυχισμένη κι' ἐγώ...

Καὶ συγχρόνως, ἀφοῦ ἔσκυψε πρὸς τὴν ἄγνωστη, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὰ δυὸ χέρια καὶ τὴν ἀνασήκωσε...

Ἡ δυὸ γυναῖκες, ἡ τόσο ὠραίες, ἡ τόσο ἀξιαγάπητες, κυττάχτηκαν... κι' ἔνοιωσαν ἀμέσως ἡ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη μι' ἀκατανίκητη συμπάθεια, μιὰ συμπάθεια πού δὲν θὰ διαλυόταν ποτέ...

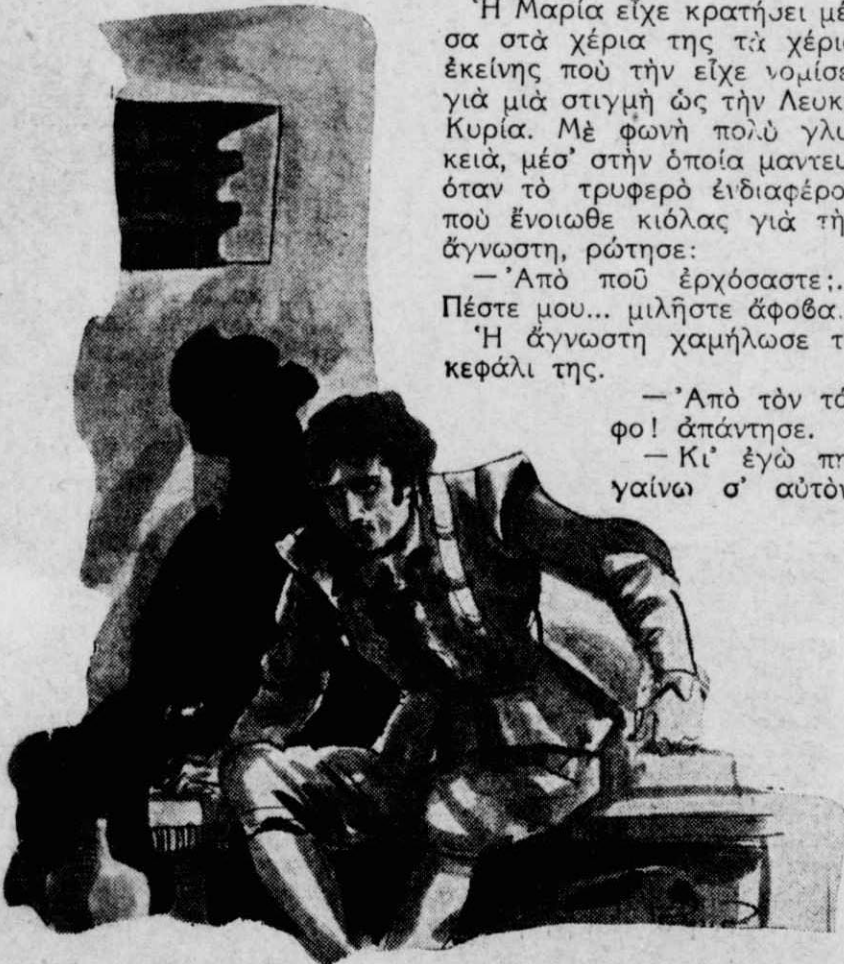
Ἡ Μαρία εἶχε κρατήσῃ μέσα στὰ χέρια τῆς τὰ χέρια ἐκείνης πού τὴν εἶχε νομίσει γιὰ μιὰ στιγμή ὡς τὴν Λευκὴ Κυρία. Μὲ φωνὴ πολὺ γλυκεῖα, μέσ' στὴν ὁποία μαντευόταν τὸ τρυφερὸ ἐνδιαφέρον πού ἔνοιωθε κιόλας γιὰ τὴν ἄγνωστη, ρώτησε:

— Ἀπὸ πού ἐρχόσαστε;... Πέστε μου... μιλήστε ἄφοβα...

Ἡ ἄγνωστη χαμήλωσε τὸ κεφάλι τῆς.

— Ἀπὸ τὸν τάφο! ἀπάντησε.

— Κι' ἐγὼ πηγαίνω σ' αὐτὸν,

Μι' ἀπέραντη κούρασι τὸν κρατᾷ σκυφτὸ, σὰν νᾶχη κιόλας ἀνοίξει ὁ τάφος μπροστά του...

εἶπε ἡ Μαρία.

— ὦ εὐγενική δέσποινα! φώναξε ἡ ἄγνωστη. Συγχωρήστε με! Ξύπνησα σὲ σᾶς ὀδυνη, ἐγὼ πού θὰ ἤθελα τόσο νὰ σᾶς παρηγορήσω;

— Πῶς μοῦ μιλάτε ἔτσι; ρώτησε ἡ Μαρία. Πῶς ξέρετε ὅτι ὑποφέρω;

— Σᾶς ἄκουσα... Δὲν κατάρθωσα χθὲς νὰ ξεχωρίσω τὰ λόγια σας, μὰ ὁ νυχτερινὸς ἄνεμος τὰ ἔφερε ὡς ἐμένα... Ἡ ἀχτίνες τοῦ φεγγαριοῦ φώτιζαν τὸ πρόσωπό σας τὸ τόσο γλυκό... καὶ διάβασα σ' αὐτὸ τὴν ἔκφρασι ἑνὸς πού τὸν κατάλαβα ἐγὼ πού ὑποφέρω ἐπίσης... Καὶ μὲ συγκινήσατε τόσο, ὦ εὐγενική δέσποινα, οἱ λυγμοὶ σας μὲ πλημμύρισαν μὲ μιὰ τόσο βαθειὰ ταραχὴ, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ, παρ' ὅλο τὸν κίνδυνο πού διέτρεχα ν' ἀποκαλυφθῶ καὶ νὰ καταστραφῶ, θέλησα νὰ σᾶς πῶ μιὰ λέξι ἐλπίδας...

— Ποιὰ εἶσαι λοιπὸν, ὦ ἀδελφὴ μου στὸν πόνο; ρώτησε ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ.

— Ἡ ἱστορία μου εἶνε πολὺ θλιθερὴ, κυρία... Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ λόρδου - ἀρχιδικαστοῦ τῆς Ἀγγλίας. Τὸ οἰκογενεϊκὸ μου ὄνομα εἶνε Ἐλλεν Μέρσου... Μὰ ἔχω κι' ἕνα ἄλλο — πρόσθεσε ἡ ἄγνωστη, ριγώντας — τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς πού λάτρευσα τρελλὰ καὶ τὸν ὁποῖο, γιὰ τὴν δυστυχία μου, παντρεύτηκα μυστικά.

— Καὶ ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ ἄλλο ὄνομα... τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου σας;

Ἡ Ἐλλεν φάνηκε νὰ καταβάλλῃ μιὰ ὀδυνηρὴ προσπάθεια, σὰν νὰ τῆς βασιάνιζε τὴν καρδιά αὐτὸ τὸ ὄνομα. Τέλος, ἐτραύλισε:

— Ἀπὸ σᾶς πού μὲ ἀποκαλέσατε μὲ τὸ γλυκὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς, δὲν θέλω νὰ κρύψω τίποτε ὀνομάζομαι λαίδη Σόμερσετ!

Τὸ ἀποτελεσμα αὐτῶν τῶν λόγων ὑπῆρξε κεραυνοβόλο. Ἡ Μαρία ἔγινε πελιδνὴ καὶ κλονίστηκε.

— Σόμερσετ! Σόμερσετ! ψιθύρισε.

— Τί ἔχετε, κυρία; ρώτησε ἡ Ἐλλεν φοβισμένη. Γιατί αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ δικό μου, ἀλλοίμονο! σᾶς ἀναστάτωσε τόσο;

— Σόμερσετ!... ὦ! τὸ μοιραῖο πού μὲ καταδιώκει! εἶπε ἡ Μαρία, τρομαγμένη ἀπὸ τὴν σύμπτωσι πού εἶχε ὠδηγήσει στὴ κατοικία τῆς τὴν σύζυγο τοῦ μισητοῦ ἀνθρώπου.

Μιὰ ξαφνικὴ ὑποψία πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς: μήπως ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν μιὰ κατάσκοπος, σταλμένη γιὰ νὰ ἐπαγρυπνῆ κοντὰ τῆς, γιὰ νὰ τῆς στήσῃ καμμιά παγίδα;

Χωρὶς ἄλλο αὐτὴ ἡ ὑποψία φάνηκε καθαρὰ στὰ μάτια τῆς. Γιατί, ἀργὰ, ἡ Ἐλλεν ξανάπεσε γονατιστῆ, ἀπλωσε τὰ χέρια τῆς μὲ ὕφος τραγικὸ κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ διαμαρτυρίας:

— Σᾶς ὀρκίζομαι σὲ ὅ,τι ἔχω ἱερό... στὴν ἁγία παρθένο... στὸ ἄθωο κεφαλι τοῦ παιδιοῦ... σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι λέω τὴν ἀλήθεια!... Εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη γυναίκα πού γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὸν θάνατο!... Ἀκούστε με...

Ἡ Μαρία ἔρριξε ἕνα βαθὺ βλέμμα στὴν λαίδη Σόμερσετ, πού δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Μυλαίδη τοῦ πανδοχείου τοῦ Ρόμπυ... Κατάλαβε πῶς ἦταν εἰλικρινής. Καὶ γιὰ δευτέρη φορά, τὴν σήκωσε ὀρθία.

— Ἐχετε κόρη, τῆ ρώτησε, μὲ τὴν καρδιά τῆς πλημμυρισμένη ἀπὸ οἶκτο. ὦ! ὁποῖες κι' ἂν εἶνε ἡ συμφορὴς σας, ὅσο φριχτὲς κι' ἂν εἶνε, εἶνε λιγώτερες ἀπὸ τίς δικές μου! Κι' ἐγὼ εἶμαι μητέρα... Ἀλλοίμονο ὅμως!... Τὸ παιδί μου... Ὁ Ἰουλιανὸς μου πού νὰ βρῆται τῶρα;... Ζῆ τάχα;... Ποιοὶ εἶνε οἱ ἀτίμοι ἀπαγωγεῖς του;

— ὦ! ψιθύρισε ἡ Ἐλλεν τρέμοντας. Ἡ μοῖρες μας λοιπὸν εἶνε τόσο ὅμοιες σ' αὐτό;... Εἶμαστε λοιπὸν δυὸ ἀδελφές στὸν μητρικὸ τους πόνο;... Σᾶς ἀπήγαγαν τὸ παιδί σας;... Ἄν ξέρατε πόσο καταλαβαίνω τὸν φριχτὸ πόνο σας... Κι' ἐμένα μου ἄρπαξαν τὴν κόρη μου... Τὴν κόρη μου... ἕναν ἄγγελο... ἕνα μικρὸ λουλουδί... ὅπως λουλουδί... δένιο εἶνε καὶ τὸνομά τῆς... Μαργαρίτα...

— Μαργαρίτα! φώναξε ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ, ἀρπάζοντας τὸ χέρι τῆς Ἐλλεν Μέρσου.

— Ναί, ἔτσι λέγεται ἡ κόρη μου πού τὴν κλαίω ὅπως ἐσεῖς κλαίτε τὸν Ἰουλιανὸ σας...

— Πέστε μου! φώναξε ἡ Μαρία λαχανιασμένη. Πέστε μου ποιὰ εἶνε ἡ ἡλικία τῆς κόρης σας;

— Ἀλλοίμονο!... Ἡ ἡλικία τῆς; Δὲν εἶνε λίγες μέρες πού τὴν ἔφερα στὸν κόσμο...

— ὦ! μιλήστε... Τὸνομα τοῦ μικροῦ σας ἀγγέλου δὲν ἦταν κεντημένο στὰ δαντελλένια σπάργανα πού τὸν τύλιγαν;...

— Τὴν εἶδατε μήπως; ρώτησε μὲ λαχτάρᾳ ἡ Ἐλλεν. Ναί,

έγώ ή ίδια κέντησα τὸ γλυκό της ὄνομα στὰ σπάργανά της...

— Ἐλάτε! φώναξε ή Μαρία. Ἐλάτε γρήγορα λοιπόν!... Καί ή πυργοδέσποινα τοῦ Ἀβενέλ παρέσυρε μαζί της τήν Μυλαΐδη. Τήν πέρασε ἀπό ἔρημα δωμάτια, ἀπό ἀπέραντους διαδρόμους καί τήν ἔμπασε τέλος στήν κρεββατοκάμαρή της.

Σέ μιὰ γωνιά, βρισκόταν ἕνα λίκνο καί στὸ γλυκό φῶς τῶν ἀναμμένων κεριῶν, ή Ἐλλεν εἶδε τὰ λευκά σατὲν ποῦ σκέπαζαν ἕνα νήπιο...

Μέσα στήν φριχτή της ὀδύνη, ή Μαρία ντ' Ἀβενέλ χαμογέλασε ἀγγελικά καί ψιθύρισε:

— Κυττάχτε, ἀδελφή μου!

Συγχρόνως ἀνασήκωσε προσεχτικά τήν ἄκρη τοῦ σκεπάσματος καί ή μικρούλα Μαργαρίτα παρουσιάστηκε, ἄσπρη σάν τὸ χιόνι, τριανταφυλλένια σάν τὰ τριαντάφυλλα...

Ἐνα σκίρτημα ἀπέραντης χαρᾶς συγκλόνισε τήν Ἐλλεν. Ἀντίκρουσε μπροστά της τὸν παράδεισο τῶν ἀγγέλων... Θέλησε νὰ γελάση, μὰ τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια της... Ἐπειτα, ἀπότομα, ἔσκυψε, πήρε τήν κόρη της στήν ἀγκαλιά της καί μισολιπόθυμη ἀπὸ εὐτυχία, μὲ τὸ κεφάλι της ἀκουμπισμένο στὸν ὄμο τῆς Μαρίας, ή ὁποία τήν ὑποβάσταζε, ψιθύρισε:

— Ἡ κόρη μου!... ὦ, ναί! Εἶνε ή κόρη μου!...

Τέλος, ή κρίσις αὐτῆ τῆς εὐτυχίας τῆς πέρασε... Καί τότε, ξεχειλίζοντας ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, ἀπόθεσε τὸ ξυπνημένο Χερουβίμ στήν κούνια του, ἄρπαξε τὰ χέρια τῆς Μαρίας, ή ὁποία, ξεχνώντας τὸν δικό της πόνο, τῆς χαμογελοῦσε, καί τὸ γέμισε φιλήματα.

— Ἀδελφή μου! τῆς εἶπε. Ἡ ζωὴ μου σᾶς ἀνήκει! Πῶς νὰ σᾶς δεῖξω τήν εὐγνωμοσύνη μου;

— Ἀλλοίμονο! εἶμαι μιὰ μητέρα, λιγώτερο εὐτυχισμένη ἀπὸ σᾶς!

— ὦ! συγχωρήστε τὴ χαρὰ μου!... Πόσο σκληρὴ εἶμαι! Ξέχασα πῶς ἐσεῖς κλαίτε ἀκόμα...

Κ' ή δυὸ ὑπέροχες γυναῖκες — ὑπέροχες ὅπως ὄλες ή μητέρες — ζήτησαν ή μιὰ γιὰ τήν ἄλλη λόγια ἐλπίδας καί παρηγορίας.

Ἡ Μαρία διηγήθηκε πῶς ὁ σύζυγός της εἶχε θεωρηθῆ γιὰ νεκρὸς μετὰ τήν μάχη τοῦ Πίνκεϋ, πῶς ὁ ἱππότης ντ' Ἀβενέλ ξαναπαρουσιάστηκε γιὰ νὰ τήν κατηγορήσῃ ὡς ἀτιμῆ, πῶς εἶχε βρῆ τὸ παιδί τῆς Ἐλλεν στὸ δικό της κρεβάτι, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ ἐξηγήσῃ ποιά χέρια τὸ εἶχαν βάλει ἐκεῖ.

— ὦ ἀδελφή μου! εἶπε τελειώνοντας. Θὰ σᾶς πληγῶσω τώρα ὡς σύζυγον ἀφοῦ σᾶς παρηγόρησα ὡς μητέρα. Μὰ πρέπει νὰ κατηγορήσω τὸν δοῦκα τοῦ Σόμερσετ, τὸν δημιουργὸ ὄλων τῶν δυστυχιῶν μου... Ὁ πατέρας μου, ἀποπλανημένος ἀπὸ τὸ οἰκογενειακό του μῖσος ἐναντίον τῶν Ἀβενέλ, ἤθελε νὰ μὲ παντρέψῃ μ' αὐτόν! Ὁ λατρευτός μου Βάλτερ πληγώθηκε πολεμώντας ἐναντίον του!... Αὐτὸς πάλι, ὅταν μὲ νόμιζε γιὰ χήρα, μὲ πολιορκοῦσε μὲ τὸν ἔρωτά του!... Αὐτὸς ἔφυγε προφέροντας ἀπειλὲς ὅταν ὁ μικρός μου Ἰουλιανὸς ἀρνήθηκε τὸ παράσημό του... Αὐτὸς, εἶμαι βεβαία, ἀπήγαγε τὸν σύζυγό μου!... Αὐτὸς ἀπήγαγε τὸν γιοῦ μου! ὦ Μυλαΐδη, συγχωρήστε με!... Ὑποφέρω πολὺ!... Μὰ βλέπετε πῶς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν καταραστῶ...

Ἡ Ἐλλεν τήν ἔσφιγγε μέσα στὰ χέρια της... Τὰ δυὸ γοητευτικά τους κεφάλια βρισκόντουσαν κοντὰ-κοντὰ καί τὰ δάκρυά τους μπερδεύοντουσαν.

— ὦ ἀδελφή μου, φώναξε τέλος ή μητέρα τῆς Μαργαρίτας, ἀδελφή μου πολυαγαπημένη, ὁ ἴδιος ἄντρας εἶνε ή ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας μου... Καί τὸν καταριέμαι περισσότερο ἀπὸ σᾶς, γιατί ἐγὼ τὸν ἀγάπησα μέχρι θανάτου!

Ἐκείνη τῆ στιγμή ἕνας ἑλαφρὸς θόρυβος ἀκούστηκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο...

Ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ ἀνασήκωσε τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας καί τραβήχτηκε τρομαγμένη πίσω, ψιθυρίζοντας μερικά λόγια στὸ αὐτὸ τῆς Ἐλλεν.

— Αὐτὸς! τραύλισε ή Μυλαΐδη. Αὐτὸς ἐδῶ! ὦ!...

Καί ἀνασηκώνοντας τὸ παραπέτασμα, στάθηκε ὀλόλευκη στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας...

Μιὰ κραυγὴ μανίας... ή τρόμου ἀντήχησε βγαλμένη ἀπὸ τὸν ἄντρα στὸν ὁποῖον εἶχε παρουσιασθῆ...

XII

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!...

Τὴν στιγμή ποῦ ή Μαρία ντ' Ἀβενέλ ὡδηγοῦσε τήν Ἐλλεν πρὸς τὸν λίκνο τῆς Μαργαρίτας, δυὸ ἄντρες πλησίαζαν στὸν πύργο: ὁ ἕνας ἔτρεμε ἀπὸ συγκρατημένη μανία νὰ

κατανικήσῃ μιὰ ἀντίστασι ποῦ τὸν ἐρέθιζε καί ἦταν ὁ δοῦξ τοῦ Σόμερσετ... Ὁ ἄλλος τὸν ἀκολουθοῦσε σκυφτὸς καί ἦταν ὁ Μπόλτον!...

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ή γυναῖκα αὐτῆ βρίσκεται ἐδῶ; ρώτησε σὲ κάποια στιγμή ὁ δοῦξ.

— Βεβαιότατος, ἐξοχώτατε!... Θὰ σᾶς ὡδηγήσω ὡς τὸ μυστικὸ διαμέρισμά της... γιὰ ν' ἀποφύγετε δυσάρεστες συναντήσεις... Γιατί λένε πῶς σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ πύργου, ἐμφανίζεται ἐδῶ καί λίγες μέρες ή Λευκὴ Κυρία...

— Καλά! ἔκανε ὁ Ἀγγλὸς πολέμαρχος. Βάδιζε μπροστά.

— Ὁ εὐγενὴς δοῦξ θὰ μὲ συγχωρήσῃ ποῦ δὲν ἀνάβω φῶς... Τὸ σκοτάδι θὰ μᾶς εὐνοήσῃ περισσότερο...

Προχώρησαν σιωπηλοὶ καί διέσχισαν τὶς ἐγκαταλειμμένες αἴθουσες ποῦ κ' ή δυὸ γυναῖκες εἶχαν διασχίσει πρὸ ὀλίγου...

Ὁ Σόμερσετ ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις... Μὲ κατάπληξι, ἐνοιωθε ἕναν τρόπο ν' ἀπλώνεται στήν ψυχὴ του ποῦ πρὸ ὀλίγου ἀκόμα τήν πλημμύριζε ὁ τρελλὸς του ἔρωσ γιὰ τήν Μαρία ντ' Ἀβενέλ.

Ἀς τὸ ξαναποῦμε ἀκόμα μιὰ φορά: ἐκείνη τὴν ἔποχῃ, εὐπατρίδες καί χειρῶνακτες, στρατιῶτες καί ἔμποροι, κάθε κοινωνικῆς τάξεως ἄνθρωποι, πίστευαν στὰ φαντάσματα.

Κι' ὁ τρόμος τοῦ αὐτὸς μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο, ὅταν ὁ Στέβαρ - Μπόλτον ὑποκλίθηκε μπροστά του καί τοῦ εἶπε:

— Ἐδῶ εἶνε, ἀφέντη! Ἐγὼ σᾶς ἀφήνω... Μὰ προσέχετε...

Ὁ δοῦξ ἔμεινε μόνος.

Ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ τράβηξε πρὸς τὴν μαρμαρένια σκάλα

“Υψωσε τούς ώμους του και διευθύνθηκε προς τὸ δωμάτιο τῆς πυργοδεσποίνης τῶν Ἀβενέλ.

Ἐξαφνα ὄμως στάθηκε κατάπληκτος μὲ τὰ μαλλιά ἀνωρθωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη του.

Στὸ ἀνοιγμα μιάς πόρτας μπροστά του μιά λευκή σιλουέττα ὠρθωνόταν ἀκίνητη.

— Ἡ Λευκή Κυρία! ψιθύρισε ὁ Σόμερσετ. Ἀὐτὴ εἶνε!

Ὁ δούξ ἦταν γενναῖος, μὰ μπροστά σ’ αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ ἐμφάνισι, μπροστά στοῦ λευκοῦ καὶ ἄφωνο ἐκεῖνο φάντασμα, αἰσθάνθηκε τρόμο...

Τραβήχτηκε πίσω...

Συγχρόνως ἄκουσε ἓνα στεναγμὸ πού τὸν τρόμαξε περισσότερο...

Ἡ ὄπτασία ἔκανε ἓνα θῆμα μπροστά... Ἡ βαρειὴς κούρτινες τῆς πόρτας ξανάπεσαν πίσω τῆς.

Καὶ μέσα στοῦ σκοτάδι αὐτῆς τῆς αἰθούσης πού τὴ φωτίζαν μόνο ἡ ἀχτίνες τοῦ φεγγαριοῦ, ἡ Ἑλλεν Μέρσου — γιὰ αὐτὴ ἦταν ἡ ὄπτασία — ἔγινε πιὸ ἀγνή, πιὸ ἀκαθόριστη ἀκόμα.

— Ποιὰ εἶσαι; ψιθύρισε ὁ δούξ ξετρελλαμένος. Μήπως εἶσαι ἡ ψυχὴ ἐκείνης πού δὲν ὑπάρχει πειά;... ὦ! ἀνανδρος πού εἶμαι!... Γιά πρώτη φορά στη ζωὴ μου τρέμω!... Φοβάμαι!... Ἐγώ!...

— Ρωτᾶς ποιὰ εἶμαι; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Ἑλλεν. Κύτταξέ με καλὰ, δούξ τοῦ Σόμερσετ!

Καὶ συγχρόνως ἀνασήκωσε τὸ λευκὸ πέπλο πού σκέπαζε τὸ πρόσωπό τῆς... Δὲν προσπάθησε καθόλου ν’ ἀλλάξῃ τὴ φωνὴ τῆς... Ἡ ἰδέα νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ φαντάσματος οὔτε περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς.

Ἐξ ἄλλου, δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ ὅτι ὁ δούξ τὴν περνοῦσε γιά φάντασμα... Μὰ ἡ φωνὴ τῆς ἦταν τόσο σβυσμένη ἀπὸ τὴν ταραχὴ πού τὴν ἐπιγιγε, ὥστε ὁ ἦχος τῆς φαινοταν στὸν δούκα μακρυνὸς σὰν ἓνας στεναγμὸς πέραν τοῦ τάφου.

Υψωσε ἀπάνω στὴν Λευκὴ Κυρία τὸ περίτρομο βλέμμα του.

— ὦ! τραύλισε. Τὸ φάντασμα τῆς Ἑλλεν!...

Καὶ σωριάστηκε γονατιστός...

Ἡ Ἑλλεν στάθηκε τότε καὶ ἀπλώνοντας τὰ χέρια τῆς πρὸς τὸν δούκα, εἶπε:

— Ναί, κύτταξέ με!... Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἔργο σου;... Θυμήσου... Ἡμουν εὐτυχισμένη... ἦμουν ὠραία, χαϊδεμένη, περιζήτητη ἀπὸ τοὺς πιὸ λαμπροὺς μεγαστάνες, ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ καρδιά πού θὰ θυσιάσαν πρὸς χάριν μου καὶ τὴ ζωὴ τους ἀκόμα!... Κ’ ἦρθες ἐσύ!... Κι’ ἐγὼ διάλεξα ἐσένα, ἀγάπησα ἐσένα!... ὦ! ποσο σ’ ἀγάπησα! Ἀλλοίμονο! νόμιζα πὼς εἶχες μιά ψυχὴ καμωμένη γιά τὸν ἔρωτα, τὴ στιγμὴ πού ἦσουν πλασμένος γιά τὸ ψέμα καὶ γιά τὸ ἐγκλημα!... Θυμήσου!... Μοῦ πρότεινες νὰ μὲ παντρευτῆς μυστικά!... Κι’ ἐγὼ σὲ ἄκουσα!... Τρελλὴ καθὼς ἦμουν ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου, σὲ ὑπάκουα ὅπως ὑπακούουν στὸ Θεό.

— Ἐλεος! στέναξε ὁ Σόμερσετ, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ πιστεύῃ πὼς ἔχει μπροστά του ἓνα φάντασμα.

— Μὲ σκότωσες! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ μυλαῖδη. Εἶμαι μιά νεκρὴ... νεκρὴ γιά κάθε εὐτυχία... καταδικασμένη στὴν αἰωνία ἀπελπισία... Μὰ δὲν εἶν’ αὐτὸ ὄλο. Τὸ παιδί μου... τὸ παιδί μας, ἄθλιε!... τὸν καρπὸ τοῦ ἔρωτά μας... τὴ μικρὴ μας Μαργαρίτα τί τὴν ἔκανες;

— Ἐλεος! ξανάπε ὁ Σόμερσετ. Τὸ κακὸ πού ἔκανα, θὰ θὸ ἐπανορθώσω... Κι’ ἀφοῦ δὲν μπορῶ πειά νὰ κάνω τίποτε γιά σένα, θὰ ξαναθρῶ τὸ παιδί!... Θὰ τοῦ δώσω τὴν περιουσία μου καὶ τὸνομά μου!...

— Τὸνομά σου, φώναξε ἡ Ἑλλ-

λεν. Τὸνομά σου;... θὰ τοῦ δώσης τὸνομά σου!

— Τὸ ορκίζομαι!... τραύλισε ὁ Σόμερσετ. Τὸνομά μου καὶ ἡ περιουσία μου θὰ γίνουν δικά του... Ἐπίσης θὰ ἐπανορθώσω κι’ ὄλα τ’ ἄλλα πού δὲν ἤξερες ὅσο ζοῦσες καὶ πού θὰ τὰ ξέρης τώρα, γιὰ τὴ ψυχὴς τὰ ξέρουν ὄλα...

— ὦ! ψιθύρισε ἡ Ἑλλεν. Ποιὸ καινούργιο ἐγκλημα τοῦ πρόκειται νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ;... Ποιὰ νέα ἀτιμία θὰ προστεθῇ στὶς ἄλλες...

— Τοῦ ἔκανα χωρὶς νὰ θέλω! ἐξακολούθησε ὁ δούξ. Ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ σ’ αὐτὸ τὸ μέσο γιὰ τὴν ἐκδικητικὴ καὶ ζηλότυπη βασιλίτσα Ἐλισάβετ, θὰ μὲ σκότωνε... Ἄν ὁ γάμος μας ἦταν πλαστός κ’ εἰκονικός, ἐνῶ σὺ νόμιζες πὼς εἶν’ ἀληθινός... Ἄν ὁ ἱερεὺς πού μὰς ἔνωσε ἦταν ἓνας ψευτοπαπάς, αὐτὸ... ἔγινε... γιὰτί...

Μὰ ὁ δούξ τοῦ Σόμερσετ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ...

Μιά κραυγὴ ὑπερτάτης ἀγανακτήσεως, μιά κραυγὴ τρομερῆς φρίκης ὄγηκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Ἑλλεν Μέρσου.

Προχώρησε πρὸς τὸν δούκα, φωναζοντας:

— Ἄθλιε!... Τὸ ἐγκλημα σου λοιπὸν ἦταν πολὺ πιὸ τερατῶδες ἀπ’ ὅ,τι τὸ νόμιζα... ὦ! πρόσεχε, δούξ τοῦ Σόμερσετ! Το ποτήρι ξεχείλισε! Πιρόσεχε!...

Κι’ ἀκούμπησε τὸ χερί τῆς στὸ χερί τοῦ Ἀγγλου πολεμάρχου...

Ἐκεῖνος, ἀνατριχιάζοντας στὸ παγωμένο ἀγγιγμά του, σηκώθηκε μ’ ἓνα τρομερὸ οὐρλιαχτὸ καὶ ἔφυγε σὰν τρελλός, σκοντάφτοντας στοὺς τοίχους, μεθυσμένος ἀπὸ τρόμο...

XIII

Ἡ ΜΑΡΙΑ ΣΤΟΥΑΡΤ

Τὴν ἐπομένη αὐτῆς τῆς σκηνῆς, τὸ πρωτὶ, ἐξαιρετικὴ κινησις καὶ θόρυβος βασιλεύσαν στὸ ἀρχοντικὸ τῶν Μελρόζ. Ἡ γυναίκες τῆς νεαρᾶς πυργοδεσποίνης ἔκαναν διάφορες προτοιμασίες πού τοὺς εἶχε διατάξει ἡ κυρία τους... Κάτω στὴν αὐλὴ τῶν τιμῶν, οἱ ὑπηρέτες περίμεναν... Καὶ πενήντα πᾶνοπλοι καθαλλάρηδες, ἦσαν παραταγμένοι γύρω ἀπὸ ἓνα πολυτελὲς ἀμάξι.

Σὲ λίγο, ἡ δούκισσα Μαρία ντ’ Ἀβενέλ παρουσιάστηκε. Φοροῦσε τουαλέττα μεγάλου πένθους. Μιά ἄλλη κυρία, νέα, ὅπως φαινόταν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῆς, τὴν συνάδευε, ντυμένη κι’ αὐτὴ στὰ μαῦρα. Μὰ ἐνῶ ἡ πυργοδέσποινα εἶχε σηκωμένο τὸ πέπλο τῆς κι’ ἄφηνε νὰ φαίνεται τὸ χλωμὸ καὶ πονεμένο πρόσωπό τῆς, ἡ ἀγνωστὴ, ἀπεναντίας, ἔκρυβε τὴ μορφὴ τῆς μὲ τὴ μεγαλύτερη φροντίδα.

Ἡ Μαρία πέρασε μὲσ’ ἀπ’ τοὺς ὑπηρέτες τῆς πού ὑποκλινόντουσαν θαθεῖα μπροστά τους καὶ, παρ’ ὄλο τὸν πόνο τῆς καρδιάς τῆς, θρῆκε ἀκόμα τὴ δύναμι νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ μὲ μερικὰ στοργικὰ λόγια.

— Ὁ Θεὸς νὰ προστατεύῃ τὴν εὐγενική μας ἀρχόντισσα! ἀπάντησαν οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι ἀνθρώποι, π λ η μ μυρισμένοι στὰ δάκρυα.

Ἡ Μαρία ἀνέθηκε πρώτη στὸ ταξιδιωτικὸ τῆς ἀμάξι.

Ἡ ἀγνωστὴ ἐτοιμαζόταν νὰ τὴν μιμηθῇ, ὅταν ἔξαφνα στάθηκε ἀνατριχιάζοντας. Ἐνας ἀνθρώπος εἶχε προχωρῆσει πρὸς αὐτὴν καὶ, ὑποκλινόμενος πολὺ θαθεῖα, τῆς εἶπε μὲ σεβασμό:

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ δυὸ γοητευτικὰ τους κεφάλια θρискόντουσαν κοντά - κοντά.